

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012

Šk. rok 2015/16

1. číslo

CH@OS TEEn@gerů

**Mystika
v našich
životech**

**Nechybí
anglická
příloha!**

**Duchařské
příběhy**

**Velká
reportáž
o pobytu
žáků v
Anglii**

Časopis vychází s podporou statutárního města Ostravy

Editorial	3
Zprávy o škole	4
Život ve škole	5
Za dveřmi školy	9
Žáci	10
Dopisy jinak	15
Ze života	16
Věřte nevěřte	21
Anglická příloha	22
Literatura	23
Doporučujeme si knížky	32
Komiks	33

Eva Pavlíková (8.B)

Editorial (úvodní slovo redakce)

Čaute všichni,

dostává se k Vám - letos s jistým zpožděním - první číslo Chaosu teenagerů. Najdete v něm mimo jiné články zabývající se mystikou, duchy i jinými tajemnými jevy, které čas od času vstupují do našeho života... Uvidíte, že žáci, kteří tyto texty napsali, s nimi mají bohaté zkušenosti.

Ale to zdaleka není všechno! Vaší pozornosti doporučujeme také reportáž o pobytu našich žáků v Anglii, příběhy ze života žáků, rozhovory, rubriku Dopisy jinak, kde tentokrát najdete dopis ve finštině, nebo - máte-li rádi cizí jazyky - anglickou přílohu.

Jinak vám všem přejeme pohodový závěr prvního pololetí a samozřejmě co nejlepší známky na vysvědčení!

Redakce

CHAOS TEENAGERŮ

Adresa redakce:

Základní škola a mateřská
škola Ostrava-Bělský Les, B.
Dvorského 1, příspěvková
organizace
Bohumíra Dvorského 1049/1
700 30 Ostrava-Bělský Les

Redakční e-mail:

redakcechaos@seznam.cz

Šéfredaktorka:

Nikola Nyklová, 9.B

Vedoucí učitel:

Mgr. Jan Goj

Obrázky:

Ing. Gabriela Bezručová

Rubriky:

Top zprávy o škole: J. Goj

Život ve škole: A. Lindovská

Žáci: T. Sulková

Duel: N. Dedková

Ze života: V. Vymazalová

Za dveřmi školy: J. Chwalek

Co jsme pláclí: redakce

Knihy: R. Plachta

Věřte-nevěřte: V.
Glumbíková

Literární příloha: redakce

Komiks: N. Nyklová

Grafika: R. Luňáček

Obr. titulní str.: N. Nyklová

Kdo jsme

Časopis Chaos teenagerů byl založen v roce 2002 v naší škole. Časopis chce nabízet hlavně témata, která se týkají školy a lidí v ní – žáků, učitelů, zaměstnanců. Vše, co časopis obsahuje, je originálním dílem žáků, event. učitelů. Redakci tvoří žáci povinně volitelného předmětu Žurnalistika, přispět článkem může kterýkoli žák, učitel nebo někdo, kdo se o školu a dění v ní zajímá.

Za celou dobu své existence se časopis proměňuje a vyvíjí – vylepšujeme grafiku, pestrost rubrik, kvalitu článků. Chaos je držitelem mnoha ocenění – nejlepší školní časopis Moravskoslezského kraje, časopis s nejlepším obsahem v ČR, nejlepší časopis škol v obvodu Ostrava-Jih a další.

Dvacet žáků strávilo týden v Anglii

V rámci projektu operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost strávilo dvacet žáků naší školy týden od 11. do 17. října ve Velké Británii. Žáci i doprovázející učitelé bydleli v anglických rodinách v přímořském městě Hastings v hrabství Sussex. Pobyt v rodinách byl pro děti skvělou životní zkušeností a samozřejmě příležitostí zlepšit si svou angličtinu. Navíc žáci absolvovali 12 hodin výuky s anglickými lektory ve škole Embassy School.

Každý den pobytu byl věnován výletu po zajímavých místech hrabství. Red., foto:red.

Vydáváme kalendář na rok 2016

Naše škola právě vydává kalendář na rok 2016, který vznikl u příležitosti desetiletého výročí naší spolupráce s polskou školou Gimnazjum nr 5 im. Pawła Stellera z Katowic. Kalendář obsahuje české a polské pranostiky na daný měsíc a také fotografie zachycující momenty z řady setkání, exkurzí či výletů, které jsme za dobu spolupráce realizovali, a to jak u nás, tak v Polsku. Kalendář je vyzdoben originálními výtvarnými pracemi tvořenými žáky pod vedením grafičky a pedagožky školy Ing. Gabriely Bezručové. Red.

Naši mladší žáci vyhráli obvodní kolo ve florbalu, starší kluci byli druzí

První a druhé místo, taková je bilance našich kluků z obvodního kola florbalového turnaje, které se hrálo první prosincový týden v naší škole. Tým žáků 6. a 7. tříd neprohrál ani jeden zápas a suverénně postoupil do kola městského, chlapci 8. a 9. ročníku skončili těsně druzí. Red.

Pobyt v Anglii byl úžasný

Reportáž o říjnovém pobytu dvaceti našich žáků v Anglii

Před prázdninami okolo června Paní učitelka Červenková oznámila dvaceti vybraným žákům ze sedmé a osmé třídy, že byli vybráni a podívají se do Velké Británie, a to 12. - 17. října. Mimo jiné jsem byla mezi těmi dvaceti a spolu se mnou mí spolužáci Jarek, Ondra, Vojta a Helenka, která je má nejlepší kamarádka. A taky Eliška L., Viky a Eliška S. z 8.B.

V tu chvíli jsem měla ohromnou radost, až jsem si myslela, že si z nás udělali pouze randu, ale naštěstí to tak nebylo. Celé prázdniny jsem nemyslela na nic jiného a strašně se vlekly, i když jsem měla nabitý program. Po prázdninách zbývalo jen 42 dní. Začínala jsem si vše plánovat a představovat... S Helenkou jsme měly být ubytované v jedné

rodině a tak jsme si už rozdělovaly, která co vezme a podobně, však to určitě znáte.

23 hodin cesty

12. října jsem byla přichystaná velmi brzy, tak jsem se s mým tátou vydala k Dakotě, kde měl čekat autobus. Paní učitelka zkontrolovala, jestli máme pasy, a postupně nás pouštěla do autobusu. Táta mě dovnitř doprovodil a pomohl uspořádat má zavazadla, která jsem měla u sebe. Rozloučili jsme se a já čekala na ostatní.

Okolo 12:15 jsme vyjeli a mířili do Brna. Byli jsme totiž spojení se ZŠ Horníkovou z Brna. Cesta trvala okolo dvou hodin. Přijeli jsme na dané místo a čekali, až se všichni dostaví. Když nastupovali jeden po druhém, přišlo mi, že někteří jsou až moc MALÍ na

to, že jedou s námi, ale tak proč ne, že. Po té jsme se vydali na cestu, která trvala asi 23 hodin i s přestávkami.

Cesta ubíhala pomalu, ale pak jsme se začali postupně seznamovat s Brňáky, tak to bylo o něco lepší... Jedna paní učitelka, která Brno doprovázela, měla pár filmů, tak jsme se dívali... Cesta ubíhala a ubíhala, až jsme se dostavili do přístavu Calais, ze kterého jsme měli vyplouvat. Nachystali jsme si pasy a vydali se do budovy, ve které jsme čekali, až na nás přijde řada, abychom se mohli dostavit na danou „přepážku“, kde nám zkontrolovali pasy.

Po té jsme nasedli zpátky do autobusu asi na pět minut, aby nás mohl dopravit na trajekt. Vjeli jsme dovnitř a všichni jsme museli opustit autobus, protože být v autobusu při jízdě bylo přísně zakázáno. Trajekt byl rozdělen do mnoho částí, až jsem měla malinkaté obavy, že se ztratím, ale nakonec se tak nestalo. Cesta trvala okolo jedné hodiny a patnácti minut. Bylo tam mnoho stánků s občerstvením a jeden s různými věcmi. Samozřejmě že jsme to s Helčou musely jít hned prozkoumat. Bylo tam mnoho věcí... Drogerie, jídlo, suvenýry, hračky...

Trajekt se houpal ze strany na stranu, až jsem byla překvapená, že mi není špatně. Po návštěvě obchodu jsme šly hned na palubu, bylo to dvakrát úžasnější, nejen protože jsem nikdy u moře nebyla, ale také protože vycházelo slunce. Byl to tak kouzelný okamžik... Přála jsem si už na té palubě zůstat, ale nemohla jsem a taky tam byla trochu větší zima.

6

Konečně v Anglii

Po hodině a čtvrt jsme dorazili do přístavu v Doveru, kde jsme měli navštívit známý

hrad Dover, který byl založen ve 12. století králem Jindřichem II. a byl popisován jako „klíč do Anglie“ kvůli jeho obrannému významu v celé historii Anglie. Jedná se o největší anglický hrad. Po té jsme jeli do městečka

Hastings, kde jsme navštívili Smuggler Caves (pašerácké jeskyně) a prohlídli si zbytek města. Večer jsme dorazili k Embassy school, do které jsme chodili tři dny. Tam si pro nás chodily dané rodiny, do kterých jsme byli přiřazeni...

V anglické rodině s dalšími žáky

Všichni doufali, že budeme u hodné rodiny, která má čisto a dobře vaří... Pro mě a Helču si přišla starší paní, která se jmenovala Claire a byla o trošku větší než my... Byla moc milá, hned nás přivítala, představily jsme se, nasedly do jejího auta, kterým pro nás přijela, a jely. Popisovala nám cestu. Cesta vedla do kopce a z kopce. U domu jsme byly za pět minut, ale pěšky to trvalo o něco déle.

U domu nás čekal její přítel Robin. Vešly jsme do dvoupatrového domu, ve kterém bylo celkem asi 12 místností, možná o něco více. Claire nám vše vysvětlila a dala nám na výběr, do kterého pokoje chceme, vybraly jsme si ten nejhezčí a nejprostornější aspoň podle nás. Pak nám dala asi hodinu na vybalení si a okolo šesté byla večeře. Přišly jsme do velké jídelny, kde byl veliký stůl a na něm byla domácí pizza, domácí česnekové chlebíčky a zákusek jako dezert.

Zjistily jsme, že Claire nehostí jen nás, ale taky dvě Švýcarky, dva Thajwance, dvě holky z Olomouce – Jůli a Amélii. Dále dvě holky z Českého Těšína, který je na hranicích s Polskem, proto Kája a Nina mluvily i trochu polsky, protože chodily do polské školy. Bylo fajn, že tam nejsme jediné z ČR. Všechny čtyři byly s námi na patře, takže jsme se hned skamarádily.

Kde jsme všude byli

Druhý den jsme byly ve škole a po té na obědě. Mohly jsme si vybrat tři různá jídla. Třeba pizzu, lasagne, hranolky, rýže, maso, špagety, penne, tortilla, salát a mnoho dalších jídel. Poté jsme se vydali do pirátské vesničky Rye, městečka Battle a do muzea Yesterday's world.

Třetí den jsme byli dopoledne opět ve škole a poté jsme jeli do města Brighton, kde se nachází Sea Life World a pak nákupy v Primarku. Ve čtvrtek

jsme byli na Seven Sisters, což jsou přírodní bílé útesy a druhé nejoblíbenější místo sebevrahů. Po cestě do rodin jsme se zastavili v městě Easbournu, kde jsme se zastavili v Tescu, abychom si nakoupili jídlo na cestu zpět. V pátek jsme už v sedm hodin odjížděli do Londýna. Cesta trvala asi dvě hodiny. Navštívili jsme London Eye, Westminster Abbey, Houses of Parliament, Big Ben, Whitehall, Buckingham Palace, kde jsme viděli výměnu stráží,

Piccadilly Circus a poté jsme šli na prohlídku Britského muzea, Covent Garden a večer jsme už odjížděli.

V sobotu jsme dorazili do Ostravy okolo půl jedenácté. Byl to ten nejúžasnější týden v mém životě. A moc děkuji všem, kteří se na této možnosti podíleli.

DĚKUJI!!!

Hana Winterová a Helena Pham, obě 8.A

Zábavná angličtina?

Tu s paní učitelkou Lokajovou nebudete postrádat

Bez pochyby si většina z vás všimla několika nových učitelek v naší škole. Již jste si o nich jistě udělali určitý názor, ať už kladný, nebo záporný. Ráda bych se tedy s vámi se všemi podělila i o svůj pohled na věc. Zaměřím se však jen na jednu z nových vyučujících - paní učitelku B. Lokajovou.

Navzdory tomu, že nemohu snést jakoukoliv změnu a cokoliv nového, jsem si naši novou učitelku oblíbila. Paní Lokajová naši třídu vyučuje pouze angličtinu, jako většinu žáků na škole. Ale musím říci, že mě víc než překvapila. V hodinách se nám věnuje jako snad žádný z učitelů. Vše nám dopodrobna ráda vysvětlí, což je na 2. stupni vcelku nezvyklé. Její způsob výuky považuji za velmi zábavný, já osobně se tedy nikdy nenudím. Angličtina se pro mě tak stala jedním z mých oblíbených předmětů, i když v ní zrovna nevynikám. Dává nám druhou šanci, i když nemusí.

O jedničky u ní také není nouze. Je třeba podotknout... jedničky, jež nám zapisuje do žákovské, nikdy nejdou přehlédnout. Proč? Jsou dostatečně velké... Což samozřejmě považuji za další z výhod výuky paní Lokajové. „Dobré známky musí být vidět,“ říkává mnohokrát při zapisování známek.

Výklad ráda poslouchám

Další z kladů naší nové angličtinářky jsou její znalosti i z jiných oborů. V hodinách se tedy nedozvídám jen informace ze strany angličtiny, ale i mnoho jiných zajímavostí.

Témata, kterými se s ní zabýváme, jsme snad s jinými učiteli zatím neprobírali. Rozebíráme je do podrobností, které mě dokážou vtáhnout do zmiňovaných situací. Musím se přiznat, že její výklad skutečně poslouchám, což se mi většinou v jiných hodinách nepodaří. Není potřeba se ani nijak nutit k soustředění a vnímání jejích slov, zkrátka to jde samo. Některé z informací, jež nám během výuky předala, si pamatuji do teď.

Snaží se nám porozumět...

Je také třeba zmínit její povahu. Nepatří k té většině učitelů, které rozhodí každá hloupost. Paní učitelka působí, že má pro nás všechny pochopení a cit. Nehází nás hned všechny do jednoho pytle. Snaží se nás poznat a rozumět nám. Anglický jazyk nás chce naučit tak, aby nám byl užitečný. Učí nás praktické věty, které budeme v životě zřejmě potřebovat. Nic nepřenechává náhodě a vše nám řádně definuje. Její hodiny jsou tak velmi pohodlné.

Kdybych to vzala zkrátka – pokaždé se těším na další hodinu angličtiny.

Nikola Nyklová, 9.B

ZA DVEŘMI ŠKOLY

Výlet do Štramberku

O letních prázdninách a na svátek 28. 10. jsem měl možnost navštívit překrásné městečko blízko Kopřivnice – Štramberk.

Štramberk je opravdu nádherné městečko, které je cílem turistů pro zachované památky z historie. Jsou zde i muzea, kupříkladu Vlasty Buriana, který dělal ilustrace do knížky Lovci mamutů. Je zde i botanická zahrada.

Štramberská trúba a strach z výšek

A teď to nejdůležitější místo (nebo raději hrad), které chce navštívit každý, kdo má namířeno do tohohle báječného města, ať už krásou nebo rozsáhlou historií, a sice Štramberskou trúbu. Je to překrásný hrad s vyhlídkovou věží, která je OTEVŘENA POUZE O VÍKENDECH A SVÁTCÍCH. Jestliže vyjdete těch přibližně 170 schodů, máte nádherný výhled na okolní pohoří a vesnice. Samozřejmě musí vám také přát počasí.

A teď malé upozornění pro všechny, kteří mají namířeno právě na toto překrásné místo: PRO TY, KTERÍ SE JEN TROCHU BOJÍ VÝŠEK, JE TATO VYHLÍDKOVÁ VĚŽ NA TRÚBĚ NEVHODNÁ! Píši to proto, protože jak jsem doslova vyběhl těch přibližně 170 schodů, tak jsem se ocitl na věži, podíval jsem se z otevřeného ne nějak zabezpečeného okna, kterými se z věže dívá na krajinu, a začal jsem se doslova třást... Já, který nemám sebemenší strach nebo problém s výškami. Také si vezměte mikinu, protože nahoře celkem hodně fouká. Blízko trůby je také rozhledna na Bílé hoře. Zde jsem neměl sebemenší problém nebo strach z výšky.

Jak jsme se najedli – jednou skvěle, jednou hrůza!

Jestliže zde budete na OBĚD je doslova NUTNÉ, abyste si toto přečetli. Při první návštěvě města jsme se stavili na oběd v restauraci, která má název po hotelu Šipka, protože restaurace je právě součástí hotelu. Ale tato restaurace není jen pro lidi, kteří mají zaplacený hotel. Oběd byl dobrý, dá se říci, že jsme si na obědě pošmákli. Na oběd jsme čekali asi půl hodinky. Cena průměrná.

Za to ten druhý oběd (druhá návštěva ve Štramberku) byl katastrofální! NIKDY nejděte na oběd do PIVOVARU na náměstí. Ceny jsou vysoké. Jídlo nám hodili na talíř doslova jako psovi. Na oběd jsme čekali hodinu. Katastrofální! Byla tam schránka na názory, jenže jsem neměl papír, abych tam napsal ten negativní názor. Příště jak tam pojedu, názor už budu mít napsaný a jen jim jej tam hodím do schránky. Navštívit Štramberk bych doporučil všem.

10

Jiří Chwalek, 8.B

Žáci

Atlet Ondřej Vilém:

Z medailí jsou rodiče nadšení

Ondřej Vilém z 6.A necelé dva roky chodí na atletiku, kde běhá, hází a skáče za školu. Na tréninky chodí dvakrát týdně. Na svém kontě má bronzovou, stříbrnou i zlatou medaili.

Proč ses dal na atletiku?

Protože jsem neměl po škole co dělat a nudil jsem se.

Co tě na atletice baví?

Baví mě běhat, skákat přes laťku, získávat medaile a jezdit na soutěže.

Líbí se to rodičům?

Ano, podporují mě, a když dostanu medaili, tak jsou nadšení.

Kdo je tvůj oblíbený atlet?

Nejradši mám běžce Usaina Bolta, líbí se mi, jak je rychlý.

Šimon Stachel, 6.A

Basketbal je můj život

Marek Zahradníček hraje basketbal už dlouhých šest roků. Trénuje třikrát týdně. Na svém kontě už má několik velkých úspěchů.

Kdo je tvůj idol?

Můj idol je hráč z NBA Kevin Durtan.

Kdo tě k tomuto sportu přivedl?

K tomu sportu mě přivedl taťka.

Kterého úspěchu si nejvíce vážíš?

Nejvíce si vážím nejlepšího střelce týmu.

11

Čeho chceš dosáhnout?

Chci hrát za tým Houston Rockets.

Co tě na basketbalu nejvíce baví?

Na tomto sportu mě nejvíce baví střelení.

Podporuji tě v tomto sportu rodiče?

Ano, rodiče mě hodně podporují.

Kolik máš medailí za svoji kariéru?

Mám asi 11 medailí.

Matyáš Vrábel, 6.A

Co to pro nás znamená přátelství?

Je to věc, co nás udržuje být "happy" a ne ve stresu třeba z učení. Jsme nejlepší kamarádky a víme, že bychom bez sebe asi nemohly existovat.

Známe se asi osm let. V první třídě jsme se nesnášely, byly jsme na sebe hnusné a dělaly si naschvály. Neříkám, že si naschvály neděláme i teď, ale je to v určité míře a myšleno z legrace. Jezdíme spolu na různé výlety, no prostě jsme spolu snad všude. Máme i stejné koníčky.

Přátelství je pro nás to, že se můžeme jedna na druhou spolehnout a pomáháme si i při nejhorších situacích.

Jana Axmannová a Klára Kučerová, obě 8.B

Příprava devátých ročníků na přijímací zkoušky

Přijímací zkoušky se blíží každým okamžikem a ti, co se chtějí připravovat, mohou se zúčastnit přípravných kurzů. Kurzy nejsou jenom s matematikou a s češtinou, ale ti, co jdou na umělecké školy, mohou jít na přípravné kurzy kreslení. Na jeden takový chodí Nikola Nyklová. Její kurz probíhá každou sobotu. Je tam poměrně dlouhou dobu. Rozdělují se na obory, které si zvolili, a v daných skupinách dělají odlišnou práci. Pak jsou tady kurzy normální. Do jednoho takového chodím. Každé úterý navštěvuji přípravný kurz matematiky, češtiny a je tam i angličtina. Jsou vždycky dvě hodiny buď matematika a angličtina nebo čeština a angličtina. Myslím, že nás tam naučí dost. Je to tam v celku v pohodě. Skoro celá třída je zaplněná kluky, společně ještě s jednou holkou jsme tam jenom samy dvě.

Každý, kdo má možnost tohohle využít, tak ať využije, stojí to za to, protože přijímací zkoušky jsou poměrně dost důležité.

Tereza Sulková, 9. B

Vládkyně fyziky

aneb Korunování carevny všech aniontů a kationtů

„Za anionty!“ zakřičela Nikola a vrhla se na Terezu se záchodovou štětkou v ruce. Přitom však ve své levé ruce třímala účinný štít alá „prkýnko toaletní mísy“. Snažila se jím chránit před příznivkyní kationtů Terezou. Znak cti neboli toaletní papír, jenž běžně používáme, jí divoce vlál na hlavě a zamotával se do jejích vlasů. „Kationty jsou BEST!“ obořila se Tereza a ohnala se svou nebezpečnou kartáčovitou zbraní. A tak vypukl vášnivý boj mezi dvěma stranami.

Ionty útočí!

Já jsem však stála opodál a pozorovala tu divou zvěř považující se za vládce. Štětky o sebe řinčely a odkapávala z nich ještě voda ze záchodu. Poskvnila obě bojovnice a káplo dokonce i na mě. Znechuceně jsem se na kapku podívala a v tu chvíli mi blesklo hlavou... Holýma rukama jsem se na ně vrhla, doufajíc, že nepřátelské strany porazím. „Radši se stáhněte, ionty útočí!“ věřila jsem si a skočila jedné ze svých nepřítelkyň na hřbet. Plácla jsem Terezu přes stehno jako svého podřízeného oře. Dívka divoce zaržála a společně se mnou jako jezdce vyjela z toaletní místnosti vstříc svému osudu.

A kdo je carevna?

Dusot jejích tvrdých kopyt se ozvěnou nesl dlouhou komnatou. V tu chvíli jsem uslyšela hlas své protivnice za svými zády: „Kaj se! Kaj!“ zavřeštěla vztekle. Odrazila se od země a oplzlou štětkou mi vjela do vlasů. Sčísla jí několik pramenů a setřásla mě ze zad divokého zvířete. Plácla jsem sebou na podlahu a svíjela se jako bídný červ. Zatímco Tereza se na nás odevzdaně obrátila a prohlásila: „Nyní jsem carevnou všech aniontů a kationtů!“ Vytrhla Nikole z ruky záchodové prkýnko a nasadila si ho na hlavu. V ten moment si její protivnice uvědomily, že nic nezmůžou. Nyní je carevna korunována a stává se konečnou vládkyní celé fyziky...

Nikola Nyklová a Aneta Lindovská, obě 9.B

Mažoretka Zuzka Nguyenová: Nacvičit jednu choreografii trvá celý rok

Zuzka Nguyenová ze 7.B dělá na špičkové úrovni mažoretky, mimo jiné je držitelkou titulu mistryně světa.

Lákalo tě už dříve chodit do mažoretek, nebo si na to jednou narazila a napadla tě myšlenka, že by ses mohla přihlásit?

Přihlásila mě mamka. O mažoretkách jsem neměla ani ponětí a vůbec jsem nepomyslela na to, že by se ze mě stala profesionální mažoretky. Jak mě mamka přihlásila, začala jsem pilně trénovat a začalo mě to bavit.

Jak dlouho se zabýváš mažoretkami?

Mažoretky dělám sedm let. Chodila jsem čtyři roky do Adrianek a poté tři roky do oddílu Krokodýli.

Jak jsi vystupovala na Žákovském koncertu, kolik času ti zabral trénink tance?

Jedna choreografie nám trvá nacvičit skoro celý rok. Musíme doladit detaily tance, a když třeba tančí společně dva nebo více lidí, musí se zdokonalit rychlost, aby tancovali stejně, společně.

Kolikrát týdně chodíš cvičit do mažoretek?

To je složité. Chodím tam asi třikrát týdně. Dvakrát týdně chodím trénovat s hůlkou a jedenkrát za týden trénuju balet a gymnastiku dohromady. O víkendu mám soustředění nebo různé soutěže.

Kolik máš celkem ocenění?

Mám přibližně 74 medailí a největší titul, který mám, je mistryně světa 2014 a mistryně roku 2015.

Myslíš s mažoretkami na budoucnost, nebo to bereš jako zábavu?

Je to spíš jen zábava, ale ráda bych se stala v budoucnu trenérkou mažoretek.

Jana Friedrichová, 7.B

DOPISY JINAK

Dopis ve finštině

Hei!

Minun nimeni on Henna, olen 15 vuotta vanha ja asun Suomessa. Muutama kuukausi sitten toukokuussa, matkustin perheeni kanssa New Yorkiin. Lennot olivat pitkiä, mutta se ei haitannut minua. New Yorkissa oli paljon lämpimämpi kuin Suomessa. Kadut olivat täynnä erilaisia ihmisiä, keltaisia takseja näkyi joka puolella ja tuntui että kaikilla olisi kiire jonnekin.

Olin perheeni kanssa hotellissa, jossa söimme joka aamu Amerikkalaista aamupalaa: pekonia, bageleita, pannukakkuja, munakokkelia ja paahtoleipää. Se oli todella erilaista

Ahoj!

Jmenuji se Henna, je mi patnáct let a žiju ve Finsku. Před pár měsíci v dubnu, jsem odcestovala s rodinou do New Yorku. Lety byly dlouhé, ale to mě neobtěžovalo. Bylo tam o hodně tepleji než ve Finsku. Ulice byly plné různých lidí, všude byly žluté taxíky a připadalo mi, že je každý ve spěchu. S mojí rodinou jsme byli v hotelu, kde jsme jedli každé ráno americkou snídani: slaninu, bagely, lívance, míchaná vejččka a toust. Bylo to opravdu jiné v porovnání s Finskem.

Byli jsme se podívat na hodně atrakcí, jako třeba socha Svobody, Times Square, Central Park, Empire State Building a Brooklynský most. Udělala jsem hodně fotek a na Times Square jsem dokonce objala kluka, který držel ceduli s nápisem „Free hugs“.

Zpracovala Martina Škopková, 9.B

verrattuna Suomeen. Kävimme katsomassa monia nähtävyyksia, kuten vapaudenpatsasta, times squareia, the central parkia, the empire state buildingia ja the brookly bridgea. Otin todella paljon valokuvia, ja times squareilla halasin poikaa, joka piteli kylttiä jossa luki "free hugs". Kuljimme paljon metrolla ja bussilla. Lempipaikkani New Yorkissa oli the central park. Siellä oli paljon kauniita puita ja pensaita, koiria sekä hyviä piknik-paikkoja. Näin siellä myös ihmisiä joogaamassa keskellä puistoa. Matkan jälkeen en ihmetellyt, miksi ihmiset sanovat New Yorkia yhdeksi maailman suosituimmista kaupungeista. Toivon, että pääsen matkustamaan sinne pian uudestaan.

Dobrý skutek

Moje kamarádka se jmenuje Katka Pročková. Tato dívka pomáhá starým lidem. Jak? To vám teď povím.

Jednoho dne se mě zeptala, jestli s ní půjdu ven. Já řekla ano, ale to jsem nevěděla, co mě čeká. Daly jsme si sraz u Hrušky. Tam na mě Katka odpoledne čekala, ale ne sama. Viděla jsem ji v dáli, jak drží psa a vodítku. Katka žádného psa nemá, tak jsem byla celá bez sebe. Pochopila jsem to, jakmile mi vysvětlila, že tohoto psa hlídá sousedům, kteří jsou staří a jsou rádi, že jim někdo pejska pohlídá a vyvenčí.

Tento roztomilý pejsek se jmenuje Maty. Má černohnědou barvu a na některých místech je bílý. Nebyly jsme si s Katkou jisté, jestli je to štěně, nebo starší pes. Trošku nás totiž zmátly jeho šediny na ocase. Sice jsme s Katkou ani nevěděly, jaké je to plemeno, ale hned jsme si byly jisté, že si s ním užijeme zábavu.

Maty nás někdy zlobí, ale i tak jsme s ním chodily skoro každý den ven. Také jsme dospěly k rozhodnutí, že ho naučíme nový pokyn. Tak začal náš trénink. Rozhodly jsme se naučit Matyho lehnout, protože sednout a dát pac už uměl. Tento pokus byl ze začátku namáhavý, ale po několika dnech to nakonec zvládl. Čím víc jsme chodily s Matym ven, tím víc jsme se s Katkou sblížily. Poznala jsem, jak je laskavá, upřímná, citlivá, zábavná a chytrá. Od té doby chodíme s Matym ven skoro pořád a já si uvědomila, že na světě nevymizely dobré skutky, a sousedi jsou moc rádi, že jim pomůžeme. My to ale bereme jako pomoc i zábavu

Jana Friedrichová, 7.B

Poslední pusa?

Minulý rok v zimě jsme se rozhodli, že si dáme malou zimní koulovačku. No a co se nestalo. Samozřejmě, že se koulovačka konala ve tři hodiny. Sešli jsme se pod kopcem a rozdělili se na holky a kluky. Holky byly na kopci a kluci pod ním. A jelikož kluků bylo víc než holek, tak jsme my holky měly takovou malou pomůcku. KLACEK. Hráli jsme to jako baseball. Kluci stříleli svoje sněhové KOULE. A my holky mohly odpalovat.

Ale i přes tuhle výhodu jsme prohrály. Kluci si mohli přát od nás přání. A oni si řekli o flašku. SAMOZŘEJMĚ, ŽE LÍBACÍ. V tu chvíli jsem si řekla, že to je konec. Aspoň, že jsem to nevzdala. Točil Honza (můj idol), flaška se roztočila a ukázala na mě. OMG. On se usmál a všichni začali říkat PUSU, PUSU, PUSU. On se nahnul a dal mi pusu. A TO BYLA POSLEDNÍ PUSA, CO JSEM KDY DOSTALA!

Štěpánka Hilscherová, 7.B

Duchařské příhody

Chtěly bychom vám povědět pár našich duchařských příhod. Některé jsou hodně staré, ale stojí za to.

DÍTĚ, NEBO ĎÁBEL?

Jednoho dne jsme si řekly, že nemáme co dělat, tak jsme si zašly do Hrušky koupit si něco k snědku.

Jakmile jsme to dojedly, šly jsme směrem ke škole a kolem jsou baráky, kde byla kdysi ještě stará okna (dnes už to jsou plastová). Někde tam dole v prvním patře problikávala fialové světla. Řekly jsme si, že to je asi nějaká lampa nebo normální světla, co dělají barevné odstíny, ale najednou v tom bytě začalo hodně křičet malé dítě!

Nejprve jsme to nějak moc nevnímaly, ale pak nám to přišlo divné, jako by tam to dítě týrali, mlátili, tak jsme se zastavily s tím, že si poslechneme, z jakého bytu ten hluk vychází. Jenže jakmile jsme se zastavily, dítě přestalo! Tak jsme se daly nazpět a dítě zas začalo!

My se až lekly, jestli to je pouze náhoda, nebo ne...

Zajímalo nás to až tak moc, že vedle toho baráku byla zastaralá plesnivá lavička, tak jsme si na ní sedly a chvíli poslouchaly různé děsivé zvuky.

Dítě pořád brečelo, brečelo, až řvalo! Už jsme zjistily, z jakého okna a bytu ty zvuky vychází... Koukly jsme se do oken a ani ne sekundu jsme se tam koukaly a najednou se tam ukázala hlava a hrud' nějakého chlápka, měl asi zašité obočí, protože tam měl tu bílou velkou náplast, koukl se nám oběma do očí a my se koukly na sebe, jelikož jsme byly vystrašené, stouply jsme si a koukly na sebe a pak zpět na toho chlápka, jenže tam už nikdo nebyl, jen se mihla stará, už šedá záclona!

Dítě nepřestalo ani poté, pak naráz přestalo a v celém bytě byl klid! Doteď nevíme, co se tam dělo!

PŘÍHODA STARÁ TŘI ROKY

Před třemi roky jsme byli šestáci a jeli jsme na adaptační kurz do Budišova nad Budišovkou. Přijeli jsme a rozhlédli se, viděli jsme velkou šedivou budovu a pár zplesnivělých, zastaralých chatek.

Asi druhý den po příjezdu jsme jen tak s holkami ležely na postelích a z ničeho nic jedna spolužačka zakřičela, ať se koukneme do celkem velkého okna se starými zaprášenými záclonami. My se koukly a uviděly velkého černého psa a jedním červeným okem, který neustále štěkal a koukal se do našeho pokoje, nedělaly jsme žádný hluk, takže neměl důvod. Po asi pěti až deseti minutách přišli takoví dva týpci, co toho psa zmlátili a odtáhli za obojek do jedné z chatek. Asi dvě minuty byl klid, nic se nedělo, všude bylo ticho jako v hrobě. Najednou se ozvala ohlušující rána a vyletěl odněkud z lesa černý pták. Byly jsme tak vylekané, že jsme vyrazily z pokoje za ostatními a za třídní učitelkou, ale nikdo nám nevěřil. V ten den večer se nám po pokoji začal shromažďovat hmyz a lítat kolem světla, což je normální, ale my ani nesvítily ani neměly otevřené okno. Hrůza!!! S holkami jsme odmítaly spát samy, tak jsme spaly po dvojicích. Od té doby jsme neviděly ani toho psa ani ty podivné chlápky!

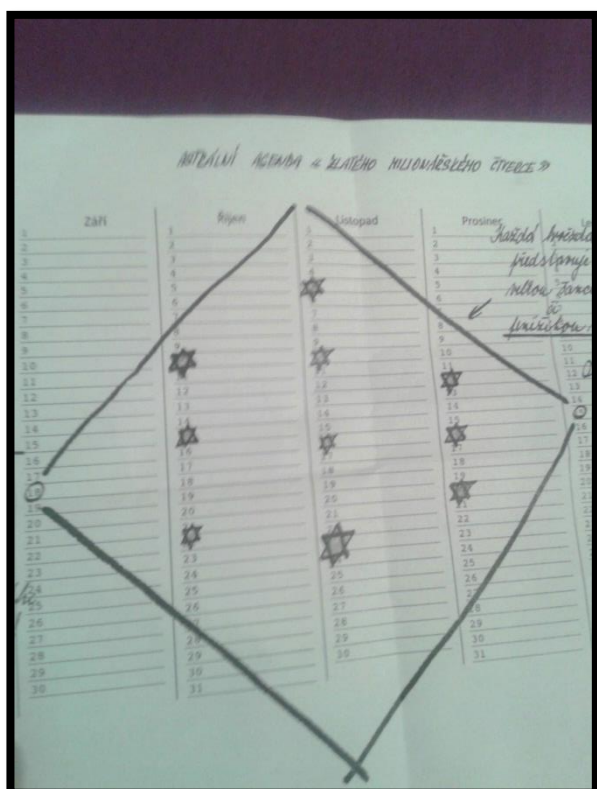
ZAKLETÝ BARÁK

Jednou tak odpoledne jdeme s Nelou směrem ke mně a jedeme kolem baráku, který je naproti školy. Jak si tak jdeme, projela jsem očima po tom baráku a úplně nahoře jsem uviděla starého chlápka, co na nás tak divně koukal, měl na sobě vybledlé modré tričko a na hlavě pár chlupů. Celkem ve strachu jsem zaklepala na Nelinino rameno a řekla, ať se koukne, ona se koukla a řekla, že nic nevidí, v ten moment jsem se vylekala ještě víc a koukla se tam znova, ale chlápek tam byl. Opětovně jsem zaklepala na Nelu, ať se koukne, koukaly jsme obě na to stejné místo, ale já ho viděla a ona ne. Pak už jsem jen viděla, jak se hnula záclona. Bylo to hodně podivné a byla jsem vystrašená... Nela skoro vůbec nevěděla, o co jde, to mi přišlo ještě divnější.

Natálie Štverková, 9.B

Mystično u nás doma

Každý máme nějaký koníček, ať už zajímavý, nebo ne. A můj taťka má zrovna ten zajímavý a podle mého názoru jistě nevšední koníček, kromě sbírky nerostů, kterých má nespočet a snad všechny, co lze sehnat (takže OPRAVDU všechny). Nejsem si jista, jak bych tento koníček nazvala, ale jistě pochopíte, oč jde.

Váš život se od základů změní... Za tisícovku

Začalo to nevinným objednáním si medailonku na klíče s nějakými mystickými ornamenty u jisté paní Donnatel. Od té doby mu chodí různé dopisy od zmiňované kartářky, kterou to opravdu... zajímá? Každý měsíc pošle nějaký „suprový dopisek“, ve kterém doslova perlí. Většinou obsahuje pět hustě popsaných stran o tom, jak lze zbohatnout prostřednictvím karty, na které je napsáno: „42 ABRAXAS“. Nebo: „Paní Lindovský... stačí poslat tisíc korun a váš život se od základů změní!“. Bla... bla... bla. Neposlala žádný bez pravopisné chyby nebo s rozparem v pohlaví...

19

Všichni si z ní děláme srandu a už to ani taťka nečte. Ale někdy z toho jde docela strach, zvláště když nám v dopise zanechá i nějaký dáreček. Například ofocený kalendář, ve kterém jsou vyznačeny určité dny a vyobrazují kosočtverec.

„Co tím jako naznačuje?“ smál se tomu taťka. „Teď ji fakt ty prachy budu muset poslat, jinak nás zakleje.“

Nebo úžasnou kartu s nějakým čertem, či dokonce děblem.

Když dopis přijde, taťka mě zavolá se slovy: „Pošli tisíc!“, a já vím, že napsala.

Dračí krev

Pak se to taťkovi nějak zalíbilo a objednal si „Dračí krev“, která opravdu vypadá jako krev (dračí určo není!). Je to taková malá lahvička s rudou tekutinou a prý má mít nějaké obranné a léčivé účinky. No, něco jako slavní Martánci nebo Actimel, akorát se to nepije ani nejjí, ale kape do nějakého nápoje (taťka si to kape do čaje).

„To je jenom obarvená voda,“ smál se můj starší bratr.

„Dělá se mi z toho špatně, vážně to vypadá jako krev!“ zkroutila mamka rty a radši odvrátila zrak.

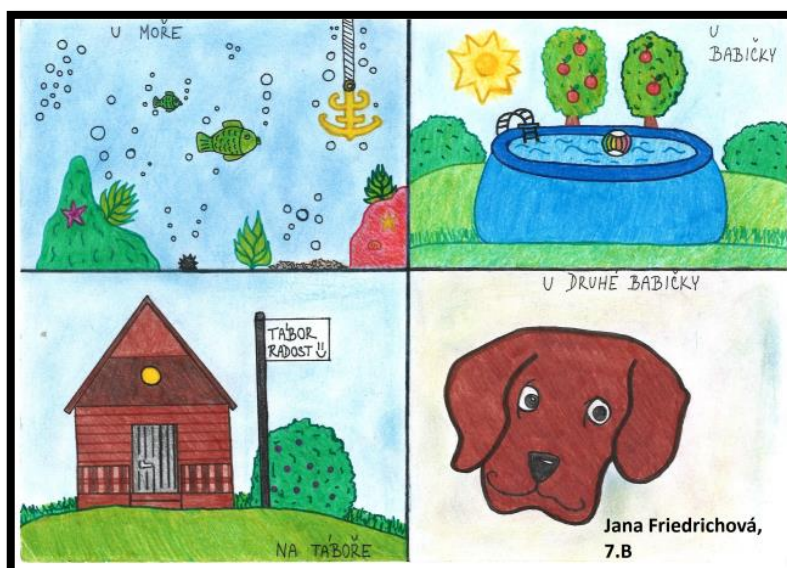
„A smrdí to,“ dodala jsem.

Když dojde na toto, taťka nám začne číst složení a přesvědčovat nás o účincích. „To pomáhá, nejsem vůbec nemocný.“

Další věci na skladě má „Lachesis Muttus“, neboli zmijí jed. Jestli jsem dobře pochopila, je to prakticky to samé, akorát to vypadá jako větrový bonbon a dává se to pod jazyk, dokud se to nerozpustí. To se však neosvědčilo natolik jako „Dračí Krev“.

Aneta Lindovská, 9.B

Proč zavřeli školní bufet?

Stopa vede k paním uklízečkám a kuchařkám!

Víte, že naše paní uklízečky uklízí jenom po vyučování? Všimli jste si snad někdy, že by třeba vytíraly chodbu v průběhu druhé hodiny? My také ne. A víte, proč zavřeli bufet? Učitelé vám mohli namluvit leccos, ale zdání klame. Proto jsme se rozhodli, že ve škole nainstalujeme tajné kamery a jejich tajemství odhalíme. Zjistili jsme, že paní uklízečky i kuchařky a zavřený bufet spolu souvisí!

Hned jak poslední žák zavřel dveře od třídy, začaly se uklízečky, každá s lahví kofoly v ruce, shromažďovat v blízkosti bufetu. V té době byl ještě otevřený. Uklízečky rychlým tempem vešly do bufetu a objevily se na druhé kameře, která monitoruje prostor bufetu. Začaly si rozlívát kofolu, minerálky a další nápoje a u toho si zpívaly písničku Víno.

Potom se k nim přidaly kuchařky s hrncem hroznového vína, ze kterého potom vyráběly odporně sladký nápoj zvaný Vinea. Ale po nějaké době ztratily trpělivost a víno snědly.

Když v tom si jedna z kuchařek všimla naší malé kamerky a začala ji ničit válečkem na těsto, který měla uvázaný kolem pasu.

Dalšího dne se nic zajímavého nedělo, jen bufet zaváněl po Vinee. Následující dny jsme nic podezřelého nenašli, až na úterý, první den školy. V celém bufetu byly lahve podomácku vyrobené Viney, všechny zásoby sladkostí vyjezené, všechno pití „vyzunknuté“, prostě katastrofa. Ano, tak to je. Po nájezdu paních uklízeček a kuchařek se už provoz bufetu nedal obnovit.

Lucie Plačková a Veronika Glumbíková, obě 7.B

ANGLICKÁ PŘÍLOHA

Czech boyes are so friendly, funny and nice!

Náš bývalý žák napsal anglický rozhovor se svou spolužačkou z Peru, která u nás v České republice stráví jeden rok.

Why did you choose czech Republic?

I chose Czech Republic because i wanted something really different in the centre of Europe and also the main reason is because Prague is one of the most beautiful cities.

What do you think about Ostrava?

For me Ostrava is such a small city but in the other ways its really nice and people here are so friendly.

What do you think about czech people?

Czech people are quite different but i like them. Guys are so friendly, funny and nice.

Which czech food do you like?

big difference about food.

I really like czech food, but my favourite are dumplings and friese cheese.

Are there some big differences between Peru and Czech?

Yes, there are many. First maybe here are people more serious and also for me is different that i have to take off my shoes before i go into a house. Also there is a really

Which czech place is most beautifull for you?

My favourite place is the Old Town in Prague.

Dominik Kalocsai

School stress and how to fight with it

How to banish stress, whatever from school, or from something else?

I, for example, eat chocolate or something sweet, then make me happy.

Or I walk a dog for a long time - you can clear your mind. And if you haven't got a dog you can go alone - perhaps to the forest. You can write a letter or play music and draw something nice. And if nothing helps, you can kill pillow. **Aneta Lindovská**

9.B

23

LITERATURA

Na konci je světlo

Nikola Nyklová, 9.B

Unaveně jsem zamrkala ztěžklými očními víčky. Pomaloučku jsem natáhla roztřesenou ruku daleko před svůj bledý obličej a tenké prsty na nich jsem roztáhla kousek od sebe. Jen jsem spokojeně sledovala světlo, jež drobné škvíry mezi prsty

propouštěly. Ostrý paprsek dráždil můj zrak, donutilo mě to zavřít oči. Opět jsem spatřila tmu, ale zároveň si mohla užívat příjemného tepla, které mi tolik chybělo. Koutky popraskaných rtů mi cukaly do jemného úsměvu. Náhle jsem ucítila vlnu radosti, jež mnou prolétla, rychle a nezřetelně. Po malé chvilce mě ale ona veselá nálada okamžitě opustila. Opět mě objal chlad a samota. Úzkost, která mě nepřetržitě zmáhala, byla silnější než kdy jindy. Uvědomila jsem si, že se nenacházím uprostřed rozkvetlé louky se zlatým sluncem na obloze. Skutečně, byla to krásná představa. Jenže realita je vždy horší, ať chcete nebo ne. A v mém případě je horší o dost. Znaveně jsem ležela na špinavé, chladné, betonové podlaze. Kolem mě vířila spousta nikdy neuklizeného prachu, všude byla cítit vlhkost. Ale místnost, ve které jsem byla zavřená, byla úplně prázdná. Naprosto prázdná. A když říkám prázdná, myslím tím bez jakéhokoli nábytku či dekorace, jediný kus dřeva se zde neválel. A to není zdaleka všechno. Onen slabý paprsek světla vycházel z malého okénka, jež jako jediné 'zdobilo' celou místnost. Byla jsem nepopsatelně vděčná slunci, že se naklonilo právě takhle a z části navštívilo tohle špinavé staré sklepení. Konečně jsem ucítila přítomnost světa tam venku. Neměla jsem možnost dostat se odtud. Byla jsem tu zamčená, úplně osamocená. Bez jakéhokoli kontaktu s ostatními. Místo pravidelného navštěvování základní školy, jsem trnula tady, ve sklepě. Brzy to bude jistě týden, co tu jsem.

Pomalu jsem se z lehu posadila na tvrdý beton. Cukla jsem sebou, ucítila jsem ostrou bodavou bolest v několika místech mého těla. Byla jsem celá polámaná, unavená. Nedostatek spánku a jídla začal vycházet najevo.

Přisunula jsem si svá kostnatá kolena blíž k bradě. Pokrčené nohy jsem objala slabýma rukama a snažila se zahřát. Pohupovala jsem se ze strany na stranu, chlad mě však stále neopouštěl. Jen mě dál mrazilo v prstech na nohou. Není divu, byla jsem bosá. Stále jsem se totiž nezbavovala podezření, že mi kdosi ve spánku sebral boty.

Spánek? Ano, dobrý nápad. Sice jsem neměla ponětí, zda je den či noc, ale na to jsem právě ohledy nebrala. Zmáhala mě nepopsatelná únava. Pomalu jsem klesla zpátky k podlaze a položila si na ni ztěžklou hlavu.

Chvilí jsem jen tak

zírala před sebe, když tu mě přepadla podivná myšlenka. Cloumala se mnou a nutila mě stále dumat nad jedinou věcí.

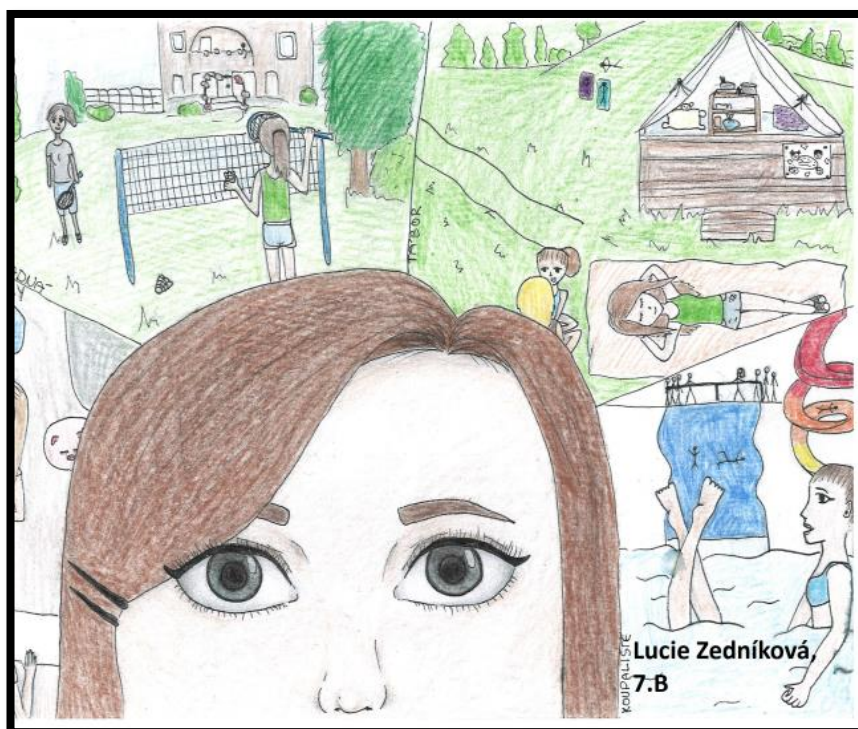
"Na tom něco bude." hlesla jsem chraptivým hlasem do ticha. Naprázdno jsem polkla. Neváhala jsem a odhodlaně realizovala svou neodbytnou myšlenku. Znovu jsem tedy vstala. Tentokrát jsem se postavila na své slabé roztřesené nohy připomínající tenké větve stromů ve vichru. Zhluboka jsem se nadechla a se vší silou vykročila vpřed. Každý krok znamenal bolest. Čím rychleji jsem šla, tím víc mě to bolelo. Celá jsem se třásla, ale stále se držela na nohou. V tom jsem se opřela dlaní o chladnou zeď. Zvládla jsem tedy přejít k oné protější stěně. Omítka se společně s několika drobnými kamínky i pod mým jemným dotekem drolila, malé kousky dopadly na podlahu pode mnou. Zaklonila jsem hlavu. Spokojeně jsem se při pohledu pousmála. Přímo nade mnou se nacházelo ono zmiňované malé okénko. Již z něj nevycházelo žádné světlo, ale to mě nyní netrápilo.

Odsunula jsem se kousek od stěny, sotva pět kroků. Zaťala jsem pěsti a pevně zavřela oči. Napráhla jsem se a vší silou kopla do kamenné zdi přede mnou. Patou jsem zasáhla ono rozdrolené místo, kde jsem se opírala rukou. Zaskučela jsem bolestí. Těžce jsem nevědomky klesla k zemi. Svíjela jsem se v bolestné křeči a nedbale se chytila za ránu na noze. Dál jsem vrískala s dokořán otevřenými ústy. Lapala jsem po dechu, zkřivené tváři se mi kutálely studené slzy. Ještě dlouho jsem vzlykala a mnula si zraněné místo. Konečně jsem se odhodlala pohlédnout na zdroj té nepopsatelné bolesti. Stále jsem však viděla zamlženě, oči zůstávaly zalité proudem slz. Spatřila jsem jen na pohled odporný krvavý flek. Rudá barva pokrývala celou mou patu a stékala po chodidle. Ucítla jsem ve zraněném místě nepříjemné horko. Hlasitě jsem polkla a stále lapala po dechu. Pohlédla jsem na stěnu, do níž jsem před chvílí udeřila.

Vypadala zcela nepoškozeně až na... Zaradovala jsem se. Pod stěnou ležel kus zlomené cihly, jež se předtím nacházely pod vrstvou drolivé omítky. Pak mě myšlenky na bolestivou ránu opustily a já byla vděčná vlastnímu štěstí. Doplazila jsem se ke kamennému kusu, jenž se válel kousek ode mě. Natáhla jsem se pro něj a tenkými prsty si ho přitáhla k sobě. Byl velký sotva jako má dlaň, pevně jsem ho tedy stiskla v ruce. Sebrala jsem veškeré zbylé síly a postavila se na nohy... tedy na jednu nohu. Poskakovala jsem na levém chodidle a chytala rovnováhu. Znovu jsem zaklonila hlavu a ujistila se o místě drobného okénka přede mnou. Nervózně jsem se kousla do spodního rtu. S nejistým napřáhnutím jsem hodila s kamenem v ruce. Po chvílce se ozvala krátká hlasitá rána. Okno se rozbilo. Vítězně jsem se pousmála. Kámen prolétl oknem a zanechal za sebou díru ve skle.

Přihopkala jsem tedy blíž k okénku. Postavila jsem se na špičky, a co nejvíc natáhla ruce. Naslepo jsem jimi zašátrala kolem okna.

"Krucí!" vřískla jsem, když mnou opět projela ostrá bolest. Můj hlas se ozvěnou nesl po prázdné místnosti. Přitáhla jsem si ruce zpátky k sobě. Při pohledu jsem vystrašeně zkřivila obličej. Do jednoho z prstů na ruce se mi zaklínil ostrý střep z okna. Prohlédla jsem si ránu o něco blíž. Střep byl neuvěřitelně hluboko, div mi neuřízl celý prst. Vnímala jsem horkou krev, jež mi stékala po ruce. Zhluboka jsem se nadechla. Opatrně jsem vytáhla drobný střep z rány. Projela mnou ostrá bolest, pevně jsem zavřela oči.

Znovu jsem se natáhla k rozbitému oknu. Popadla jsem největší kus skla, který jsem hmatem ucítila. Váhavě jsem si prohlížela střepe patrně stopu vysoký.

Roztřeseně jsem vydechla a zmoženě se posadila na zem. Chvilí jsem tam jen tak seděla. Rty jsem přiotevřela a chystala se ke slovu.

"Všichni jsou proti mně."

hlesla jsem. "M-můžou mě třeba i zabít ve spánku.

Nebo třeba..." zamyslela jsem se s kamennou tváří.

"Třeba se mi vlastní tělo dá na odpor!" rozrušeně jsem zvýšila hlas. Cítila jsem, jak se mi zrychlil dech. I srdce

bilo jako splašené. Celá jsem se vzteky roztřásla a pevně uchopila sklo ve dlani.

Druhou rukou jsem si nedbale vjela do havraních dlouhých vlasů. Z ramenou mi padaly až k loktům, rozčepýřené a špinavé. Sevřela jsem hustý pramen vlasů a natáhla si ho před obličej. Neváhala jsem a jedním rychlým pohybem do pramenu sekla sklem. Ozval se jen trhavý zvuk. Pokračovala jsem k ostatním vlasům. Nepříčetně jsem kolem sebe máchala střepe se zavřenýma očima. Po chvilce jsem zmoženě složila ruce k zemi. Sledovala jsem chuchvalce vlasů, které se snášely k betonové podlaze. Svěsila jsem hlavu. Do tváře mi padaly uhelnaté prameny různé délky.

"Nikdy mě neporazíte!" vzlykla jsem do ticha. Zrak se mi zamlžil. Znovu jsem na okolí koukala přes proud slz.

"Nikdy?" ozvalo se náhle místností.

Vyděšeně jsem zvedla hlavu. Se značným zmatením jsem očima přejížděla kolem sebe.

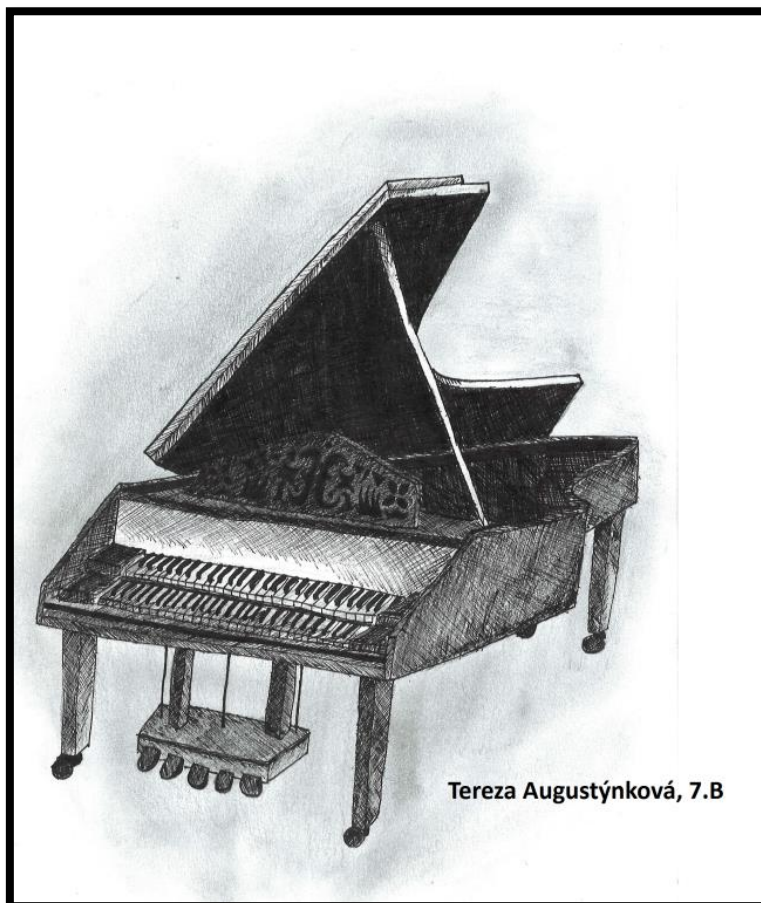
Či to byl hlas? Nebyla to ozvěna, tu ještě poznám.

"Proč si to udělala?"

Cukla jsem sebou. "Kdo to řekl?! U-ukaž se!" zakoktala jsem se strachem.

"A vůbec... proč děláš to všechno?" tichý hlas se nesl místností.

"Co dělám?!" vztekle jsem zavřískla.

Tereza Augustýnková, 7.B

Najednou se přede mnou objevil obláček kouře. Šedá oblaka pomalu řídla a já netrpělivě čekala, až zmizí úplně. Za dýmem se schovávala rozpoznatelně malá postava. S přivřenýma očima jsem zaostřila, ale kouř ustupoval stále pomaleji. Po chvíli se ale vytratil úplně.

Zmateně jsem zamrkala. Přímo přede mnou stál malý kluk. Velkýma modrýma očima na mě koukal a drobnýma ručkama si pohrával s jeho světlými vlasy. Jemně se mu vlnily, ale stále jsem si nebyla jistá jejich barvou. Krásně zářily, byly zlaté jako slunce. "Proč to děláš?" promluvil ke mně zničehonic dětským hláskem. "Proč klameš sama sebe?" při slovech zvědavě naklonil hlavinku.

Nezmohla jsem se na slovo. Stále jsem byla ohromena jeho nečekanou přítomností. Jak se tu dostal?

"No tak... přestaň s tím." pronesl něžněji a posunul se blíž ke mně. Sjela jsem pohledem k jeho bosým nohám. Byl oděný do jasně bílého pláště s kapucí, jež mu ležela na ramenou. Plášť připomínal spíš dětský kabátek, dlouhý nad kolena.

"K-kdo jsi?" vyhrkla jsem nezdvořile.

Chlapec se jemně pousmál a dál na mě zvědavě koukal. Po chvíli přotevřel své tenké narůžovělé rtíky. "Jsem Light."

"A dál?" zvedla jsem jedno obočí.

"Důležité je, kdo jsi ty."

S pohoršeným výrazem jsem na něj pohlédla. "Jak to myslíš?"

"Řekni, kdo vlastně jsi." šeptl záhadně.

Klouček se choval mnohem vyspěleji, než se na první pohled zdál. Vzhledem připomínal sotva sedmileté dítě.

"J-já..." zamyslela jsem se nad jeho slovy. "Jsem... Heidi?" hlesla jsem nejistě. "Ano, jsem Heidi." po chvíli jsem s jistotou zvedla hlavu. "Ale zavřeli mě tu. Jsem tu už hrozně dlouho..." hlasitě jsem polkla. "Vlastně ani nevím, jak dlouho."

Malý Light se ke mně přiklonil. V bledé tváři měl stále kamenný výraz, když v tom ke mně promluvil. "Proč lžeš?"

Při jeho slovech jsem sebou cukla. Nejistě jsem uhnula pohledem. "O-o čem to mluvíš?" v polovině věty se mi výrazně zlomil hlas.

"Proč neřekneš pravdu?" dále mě vyslýchal. "Proč mi lžeš? A hlavně... proč lžeš sobě?"

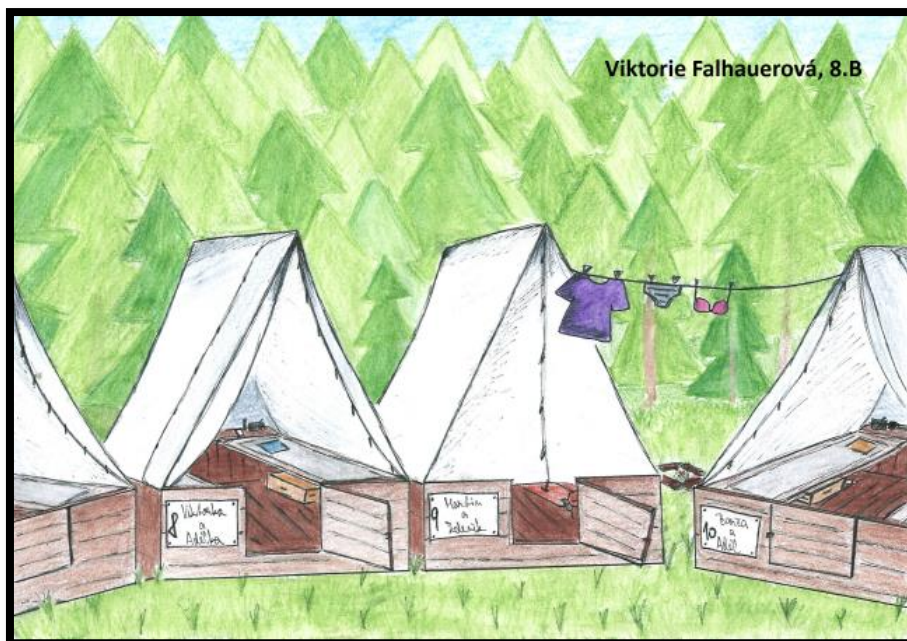
Náhle chlapec již nepůsobil tím přívětivým dojmem.

"Klameš sama sebe jen proto, aby ses vyhnula realitě." propaloval mě ostrým pohledem. "Přestaň s tím."

"Nic takového nedělám..." ohradila jsem se.

"Moc dobře vím, co jsi zač." odtáhl se ode mě. "Jedinou pravdou ve tvých slovech bylo tvé jméno. Skutečně jsi Heidi, ale nikdo tě zde nezavřel. Je to jen snůška tvých

chabých lží, jimiž
zastiňuješ pravdu,
která se ti nelíbí."
když mu z úst
unikala ostrá
slova, říkal je
rozvážně,
rozpoznatelně je
nebral na lehkou
váhu. "Pravdou
totiž je, že tví
rodiče jsou mrtví.
Utopili se, při
plavbě po moři, na

kterou tě nevzali. Ztratilas je a nikoho jiného nemáš. Zavřela ses do sklepa ve vašem domě a nikdy z něj nevyšla. Máš totiž strach z okolního světa. A místo toho, aby ses poprala se svým životem, zbaběle před ním utíkáš a plníš si hlavu nesmysly."

"Sklapni!" zavřískala jsem.

"Ale ty s tím musíš přestat, tohle není život."

"Sklapni už! To ty lžeš!"

"Ty víš, že to tak není." pronesl bez jakéhokoli výrazu ve tváři.

"Jsi jenom děcko! Dej mi pokoj!" rukama jsem si pevně zacpala uši. Ucítla jsem, jak se mi z očí derou slzy.

Light mě jen nehybně pozoroval. Jeho drobné tělo přede mnou nehybně stálo. Po chvílce mlčení ke mně znovu promluvil. "Když tě tu tedy, podle tebe, někdo drží, proč neutečeš?"

"Sledujou mě..." hlesla jsem. "Zabijí mě, když se pokusím o útěk."

Light jen protočil očima.

"Potrestají mě i za špatné myšlenky." zašeptala jsem a pohledem zamířila k ráně na pravé patě.

Malý chlapec se pohnul z místa a ladnými krůčky došel do kouta místnosti. Tam se posadil do tureckého sedu a hlavu si opřel o zeď.

"Lži." pronesl jedovatě.

Začínala jsem ho mít plné zuby. Vztekla jsem se rozhlédla kolem sebe. Popadla jsem onen kus střepe, jímž jsem se zbavila svých dlouhých vlasů, a pevně ho sevřela v ruce. Natáhla jsem před sebe levou ruku a dala se do práce. Bez váhání jsem se střepem sekla do ramena. Můj pohyb doprovázel ostrý zvuk. Kus skla za sebou zanechal dlouhý krvavý šrám. Kousla jsem se do rtu, abych se bolestí nezajíkala. Posunula jsem

střep o něco níž a zopakovala pohyb. Ucítila jsem potůček horoucí krve, jež mi ztékala po zraněné paži.

Koutkem oka jsem pohlédla na Lighta, který seděl daleko ode mě. Ve tváři měl pořád stejný výraz. Byl jako vytesaný z kamene, bez emocí.

Znovu jsem se střepem sekla do ruky. Počet šrámů se stále zvyšoval, ale já bez váhání pokračovala. Došla jsem k zápěstí. Jakmile jsem do místa zaryla sklem, vytryskla z něj krev v množství, jako nikdy před tím. Tiše jsem si povzdechla.

(pokračování příště)

Školní předměty hovoří

Učitelka mnou mrštila o lavici. S plesknutím jsem dopadla na tvrdé dřevo a vnímala vlnu šílené bolesti, jež mnou projela. Bylo to jako silný otřes, zemětřesení, které se mě dočista zmocnilo. Svět kolem mě se točil a já se nemohla z úderu vzpamatovat.

Po chvíli však učitelka spustila svůj výklad tradičně vzteklym tónem. Rozčílilo ji, že jsou její žáci opět nepřipraveni. Některé z dětí si zapomnělo pomůcky, které jsou v učitelčině hodině podstatné. Ale jako vždy jsem si to odnesla já. Vyučující tedy popadla propisku a zaryla její ostrý hrot přímo do mě. Bez váhání do mě hbitě drásala slova, jež si i tiše mumlala pod nosem. Popsala dosti rozsáhlou část mého křehkého těla. Inkoust se do mě jen a jen vpíjel a já s tím nemohla nic udělat.

30

Nahradí mě

Je ale dobře, že to za chvíli skončí... Už nebudu muset všechno tohle snášet snad den co den. Konečně budu mít od všech klid a mohu si odpočinout. Nahradí mě totiž jakousi primitivní stránkou na monitoru počítače. Co se to jen s tím dnešním světem děje? To zanikne naprosto všechno, co nesouvisí s elektronikou?

Nepotřebná...

Popravdě... je mi vcelku líto, že budu tímhle poměrně necitlivým způsobem nahrazena. Když se nad tím tak zamyslím, určitě mě vyhodí. Někam mě založí a zapomene se na mě. Nechci takhle skončit. Právě teď si připadám tak... nepotřebná. Nikdo nikdy pořádně neocení mou práci. Žáci mě nenávidí a učitelé stejně tak. Nikdo mě rád nebere do rukou a prohlíží si mě. Tolik bych chtěla zažít ten spokojený úsměv, který dětem vykouzlí jiné, mně podobné předměty. Ale to se nestane. Jsem tolik neoblíbená... Všichni mě berou jakou samozřejmost. Jsem přehlížena a dostatečně neocenená, jako bych ani vůbec neexistovala. A to je jeden z těch nejhorších pocitů.

(třídní kniha)

Nikola Nyklová, 9.B

Mraky

Patrik Rangl, 8.B

Byly jednou jedny mraky,
děly se s nimi zázraky.
Lidi nevěděli, co se děje,
vzhlíželi k obloze, mrak se na ně směje.
Mraky byly usmáté,
lidmi byly zaujaté.
Nikdy by si neřekly,
že by lidi utekli.

Stojím zde sama
jako brečící dárma
čekající zázrak
nebo snad milého pána

Martina Boturová, 7.A

ŠKOLA KNIHOMOLŮ

ANEB DOPORUČUJEME SI KNÍŽKY

Křižák v džínách

Žánr: Dobrodružné

Info: Je to o 15 letém klukovi - Jmenuje se Dave -, který chce cestovat do budoucnosti strojem, který vynalezli dva vědci v Anglii. A jak se tam dostane, tak se tam sám uvězní. Víc nebudu prozrazovat, protože vám nechci zkazit zážitek.

Známka: Dal bych tomu asi 2, protože mi to přijde chvílemi trochu moc přehnané.

Patrik Rangl, 8.B

Komiks

Nikola Nyklová, 9.B

4

KRÁSNÁ VÍLA SE
TOČILA KOLEM
DOKOLA ...

CHLAPEC ANI
NEDOKÁŽAL SLEDOVAT
JEJÍ POHYBY,
JEN VIDĚL...

...ŽE VŠE KOLEM HRÁLO BARVAMI.

SLEČNA BYLA TOTIŽ
DUHOVOU VÍLOU.

A DUHOVÉ VÍLY VÁM SPLNÍ
KAŽDIČKÉ PŘÁNÍ!
MUSÍ BÝT VŠAK UPŘÍMNÉ
A OD SRDCE...

A PRAVĚ V TEN
MOMENT USLYŠELA
DÍVKA HLAS
CHLAPCOVA SRDCE.

ZOUFALE
NA NI
VOLALO A
ŽADONILO
O POMOC.

ONA NEVÁHALA A PŘÍVĚTIVĚ
PŘIHOPKALA KE CHLAPCI.

TEN TAM
STÁLE
SEDĚL
OMÁMENÝ
KRA'SOU
TÉ SLEČNY.

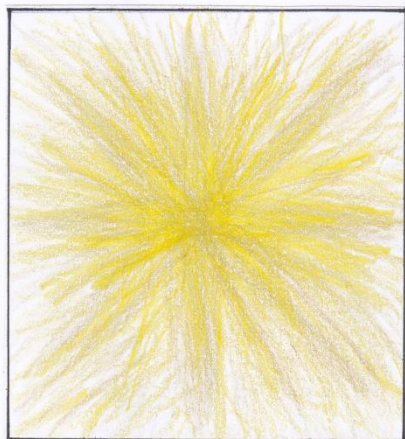

VÍLA SE K NĚMU PŘIKLONILA...

... A JEMNĚ HO POLÍBILA NA ČELO.

JAKMILE SE CHLAPCE
DOTKLA, VŠUDE OKOLO
SE ROZESTOUPILA
ZLATA' ZAŘ...

HOCH SE SOTVA
VZPAMATOVAL...

...A ROZHLEDNUL SE KOLEM SEBE.

BYLO TU VŠE, CO SI PŘÁL, ALE NEMĚL RADOST.

DUHOVÁ VÍLA
TOTIŽ ZMIZELA.

ZMIZELA SPOLEČNĚ S
KOUZLEM, DÍKY KTERÉMU
CHLAPCI SPLNILA PŘÁNI.

Naše škola, foceno 5. 1. 2016

Redakce